

ANDERS
VACKLIN

RIINA & SAMI
KAARLA

PET AGENTS

LEMMIKKIFRENDIT

HECTOR

TAMMI

MINÄ NINO

HECTOR

PET AGENTS

LEMMIKKIFRENDIT

IHAILEMANI
ELÄIN
SUSI

LEMPIVÄRI
TURKOOSI

LEMPI-
HERKKUNI

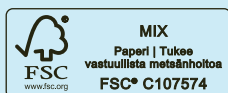

Grillatut
kanavartaat

HYVÄ RUOKA TEKEE
PILVISESTÄKIN PÄIVÄSTÄ KAUNIIN

*Koulussa on
eläimellinen meno.*

– Baba Ali

ENSIMMÄINEN PAINOS

© RIINA JA SAMI KAARLA, ANDERS VACKLIN JA TAMMI, 2025
TAMMI ON OSA WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖTÄ
LÖNNROTINKATU 18 A, 00120 HELSINKI
GRAAFINEN SUUNNITTELU: SAMI KAARLA
ISBN 978-952-04-6770-8
PAINETTU EU:SSA

TUOTETURVALLISUUTEEN LIITTYVÄT TIEDUSTELUT:
TUOTEVASTUU@TAMMI.FI

ANDERS
VACKLIN

RIINA & SAMI
KAARLA

HECTOR

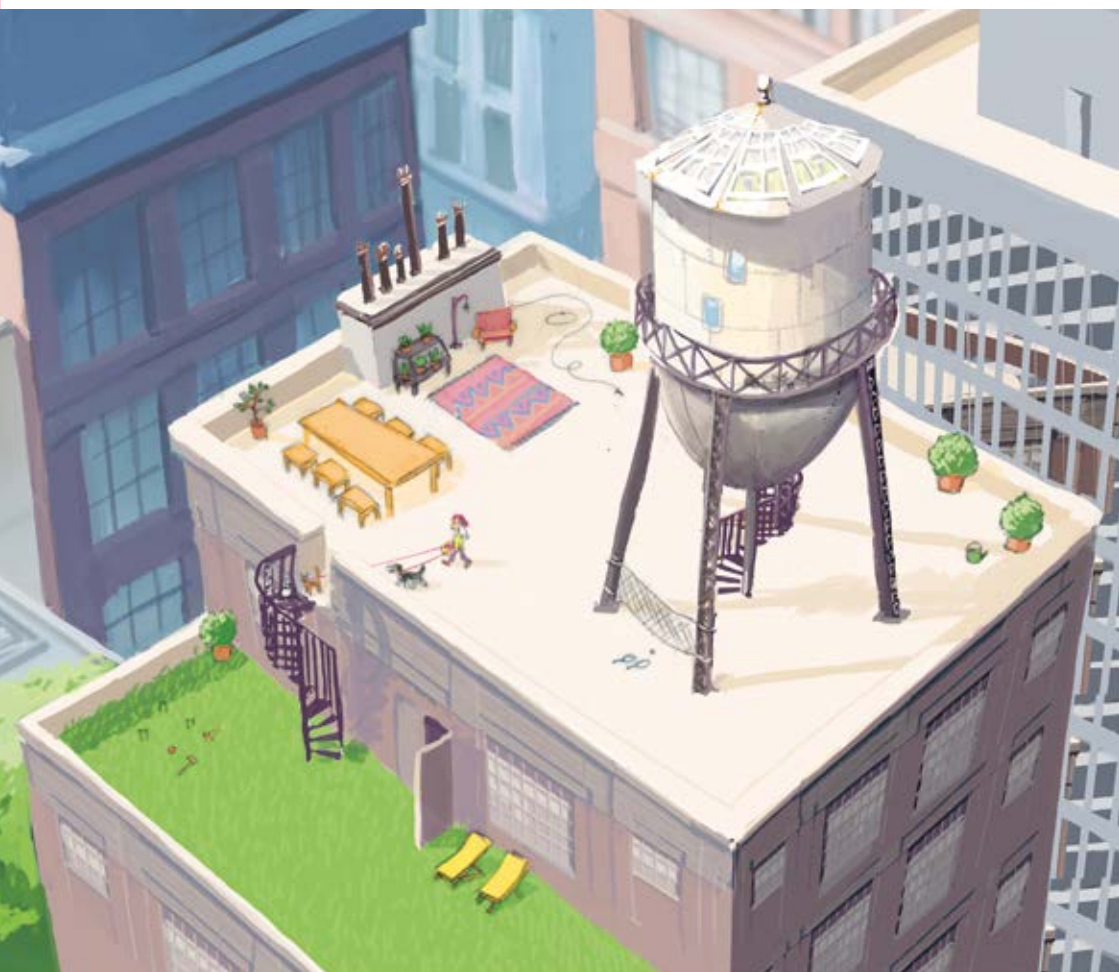

TAMMI

HELSINKI

BABA ALI

Aamulla Ti-bot seuraili, kun Kati-e laittoi lemmikkinsä lähtökuntoon. Sitten koko porukka laskeutui kierreportaat tankkitalosta ja ajoi hissillä alas. Mir tassutteli häntä pystyssä ensimmäisenä ulko-ovesta.

Talon edessä oli Nizo autonsa luona. Konepelti oli ylhäällä, ja Nizo tutki moottoritilaa vanhan miehen kanssa.

– Pakko ottaa taksi, Nizo huokaisi ja avasi kyytisovelluksen puhelimeltaan. Sitten hän huomasi Kati-en. – Moikka! Eikös sinun pitäisi olla koulussa eikä ulkoiluttamassa lemmikkejä?

– Meillä on lemmikkipäivä, koska tänään on eläinten oikeuksien päivä, Kati-e kertoi.

– Ahaa, lemmikeillä on tänään oikeus käydä koulua, Nizo nauroi ja kyykistyi tervehtimään Moppia ja Miriä. Moppi nuolaisi Nizon naamaa ja Mir kiehnäsi jaloissa.

– Koulussa on eläimellinen meno, vanha mies mutisi.

– Tässä on baba, eli isäni Ali, Nizo esitteli.

– Baba oli luonani viikonlopun. Nyt saatan hänet takaisin hoivakotiin.

Ali hymyili, kun Papu nyhti Kati-eta hiuksista.
 – Minullakin on... kas, mitäs ne on? hän kysyi.
 – Undulaatteja, Nizo auttoi. – Tai sinulla oli.
 Ei ole enää. Viimeinen undulaattisi karkasi.
 Mutta muistatko, kun kerroin, että olen harkin-
 nut lemmikin ottamista? Nizo kysyi isältään,
 jonka kasvoilla näkyi hämmennys.
 Kati-e innostui lemmikkiasiaista.
 – Minkä lemmikin haluasit? hän uteli.
 – Voisin ottaa undulaatin, niin isä näkisi sen
 aina, kun käy luonani, Nizo mietti.
 – Missä undulaatti? Ali kysyi ja katseli taivaalle.
 Kati-e selasi puhelintaan.
 – Löysin hyvän kasvattajan! hän huudahti.
 Sinne on vain tunnin ajomatka.
 – Mutta autoni on sökö, Nizo harmitteli.
 Taksi kurvasi talon eteen.
 – Tuolla istuu undulaattini! Ali ilahtui ja
 osoitti puun latvaa.
 – Ei ole mahdollista, Baba. Nyt taksiin, Nizo
 hoputti ja löi autonsa nokkapellin kiinni. – Isäl-
 läni on muistisairaus, hän kuiskasi Kati-elle
 ennen kuin sulki taksin oven.

Kati-e tapasi Lisan puiston kulmalla ja yhdessä he jatkoivat matkaa kouluun.

Lisa oli saanut hienon pupunkantorepun, jonka ikkunasta Lumikki sai katsella maisemia.

– Koriin pitäisi tehdä ikkuna, niin rottiksetkin näkisivät, mihin mennään, Kati-e tuumi.

MONTTU

Koulun pihalla oli Jasper. Hänellä oli mukanaan pari kyyhkyä. Ulkoportaiden vieressä Ti-bot pysähtyi tuijottamaan maata.

– Tilttis. Monttu, Ti-bot tuuttasi ja kiersi kuoppaa.

– Siinä on lusikka pystyssä, Jasper totesi.

– Syökö joku hiekkaa? Ti-bot kummasteli.

– Tuskin kellään nyt niin kova nälkä on, Kati-e nauroi.

Moppi nuuhki uteliaana kuoppaa.

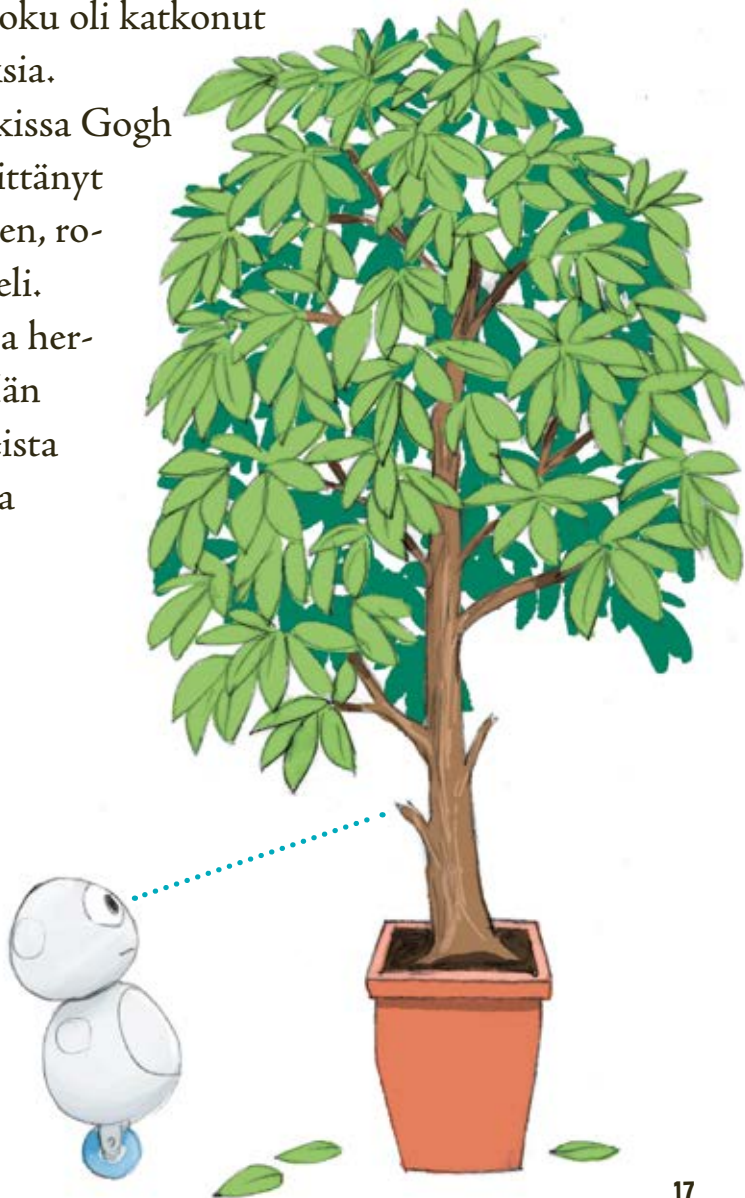
– Ehkä monttu liittyy lemmikkipäivään, Lisa pohti. – Jonkun koira on varmaan kaivanut sen.

– Lusikallako? naurahti Jasper.

Sisälläkin oli tapahtunut kummia. Ala-aulan lattialla oli viherkasvin lehtiä, ja Ti-bot huomasi, että joku oli katkonut kasvista oksia.

– Koulukissa Gogh on ehkä yrittänyt kiivetä siihen, robotti päätteli.

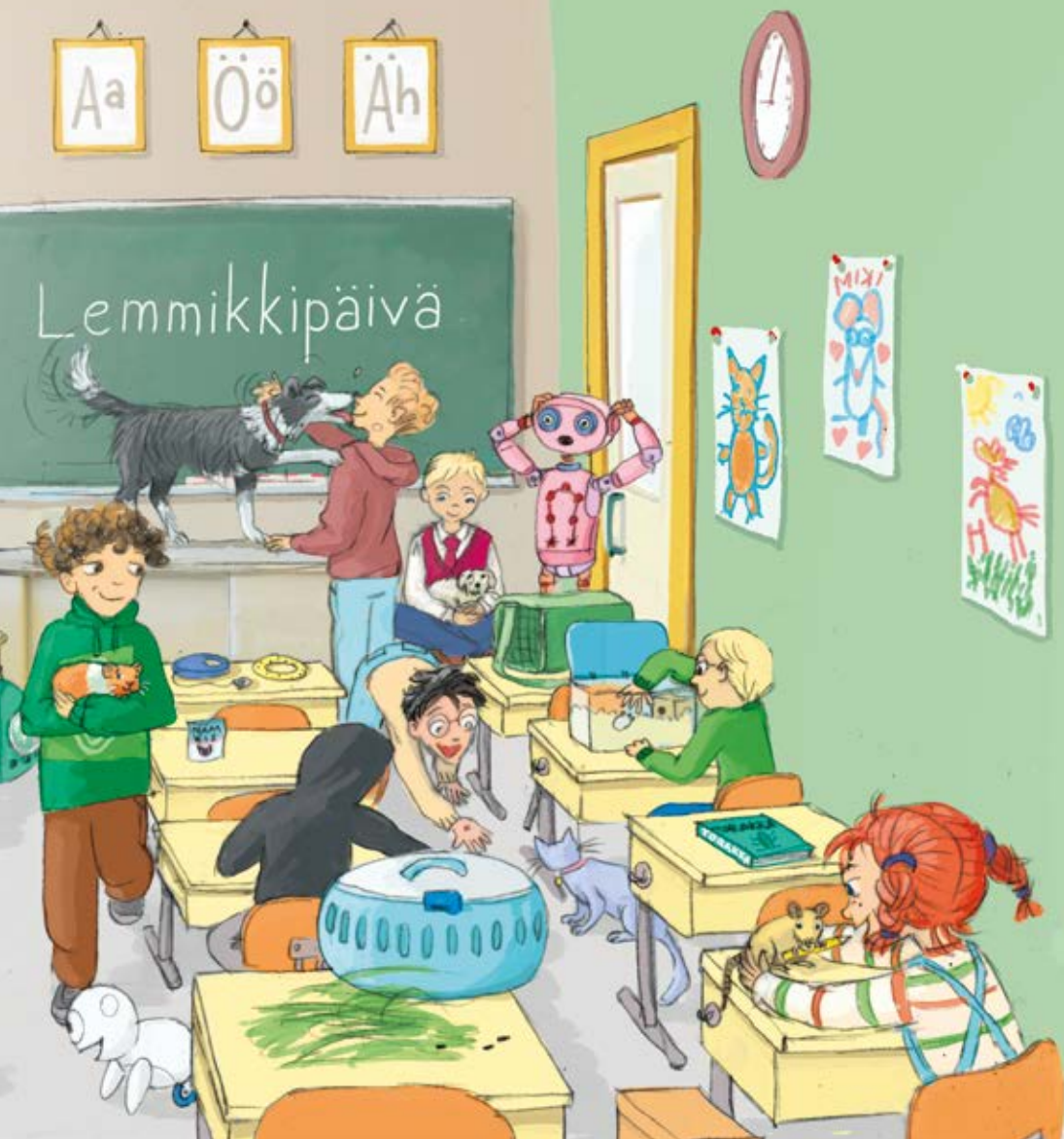
– Siivooja hermostuu. Hän pitää kasveista huolta, Lisa harmitteli.

Luokassa oli melkoinen kaaos, kun kaikilla oli lemmikki mukanaan. Paitsi Ronilla, jolla ei ole lemmikkiä ja Saralla, jonka hevonen ei olisi mahtunut luokkaan. Eleonooran koira riehui niin, että tuoleja kaatui. Sara kirkui, kun Valtin lemmikkitorakka pääsi karkuun ja alkoi kiivetä hänen jalkaansa pitkin. Paulan ja Severin kissat eivät sietäneet toisiaan, mutta Mir oli innoissaan uusista kavereista, ja Ti-bot vaihteli eläinmuodosta toiseen ja jutteli lemmikeille.

Koulurobotti Edulla oli kova työ saada tilanne rauhoittumaan. Se ohjasi lapset istumaan niin, että jokaisen lemmikki sai itselleen vähän omaa rauhaa.

KAKSI YLLÄTYSTÄ

Oppilaat hiljenivät, kun uusi opettaja, Pilvi, tuli luokkaan. Hänellä oli mukanaan kylmälaukku sekä poikaystävä Paavo, joka oli tullut kouluun ja kantoi isoa kameraa. Pilvi ja Paavo olivat Kati-elle ja Lisalle tuttuja, sillä he olivat Lisan pupun entiset omistajat.

- Moikka kaikki, Pilvi tervehti iloisesti.
- Tässä on Paavo. Paavo ei oo mun lemmikki. Luokka nauroi, ja Paavo moikkasi virnistäen.
- Moi vaan natiaiset! Koulussa taas, huh. Kuka olisi uskonut, hän sanoi ja kurtisti otsaansa.
- Ootko säkin meidän ope? Roni kysyi viit-
taamatta.
- En. Kuvaan lemmikkipäivääne uutisiin, Paavo sanoi.
- Tuleeko se telkkarista? Anna innostui.
- Niin ne ovat uhanneet, Paavo nauroi.

Lemmikkipäiv

– Mitä tossa kylmälaukussa on? Jätskitkö?
Pukke uteli.

– Jotain paljon makeempaa, Pilvi sanoi, ja luokka hiljeni jännityksestä.

Pilvi avasi kylmälaukun ja nosti sieltä muovisen laatikon, jossa oli hengitysreikiä. Kaikki ryntäsivät katsomaan. Siellä oli punakirjava käärme.

– Ooooooooo! huudahtivat lapset yhteen ääneen.

– Miksi kannat käärmettä kylmälaukussa kuin eväitä? Tino kysyi.

– Jotta se ei vilustuisi, Pilvi vastasi ja otti käärmeen käteensä. – Saanko esitellä: viljakäärmeemme Tohtori Sykerö.

Lapset kohahtivat jännityksestä.

– Miten uskallat ottaa sen käteen? Sara kauhistui.

– Viljakäärmeet ovat vaarattomia, vaikka ne ovatkin pieniä kuristajakäärmeitä, Pilvi sanoi.

– Sykerö on tosi kiltti ja rauhallinen.

– Onko se vielä pentu? Tino kysyi.

– Ei oikeastaan. Sykerö täytti juuri kolme vuotta, mutta viljakäärmeet ovat pitkäikäisiä. Ne voivat elää 15–20-vuotiaiksi.

- Minkä kokoiseksi se kasvaa? Roni kysyi.
- Noin metriseksi, mutta poikakäärme voi kasvaa vaikka puolitoistametriseksi, Paavo sanoi.
- Onko se poika? Pukke kysyi.
- Ei me tiedetä, vastasi Pilvi. – Sukupuolen määrittäminen käärmeiltä on vaikeaa, kun niillä ei näy... no, mitään mistä voisi päätellä.
- Lapsia hihitytti.
- Miksi sen nimi on Tohtori Sykerö? Paula kysyi.
- Koska se tykkää olla sykeröllä ja touhuaa päiväisinkin, vaikka viljiksien kuuluisi olla hämäreäeläimiä, Paavo kertoi.
- Mitä se syö? Ege kysyi.
- Tästä te ette tykkää, Pilvi sanoi ja mutristi suutaan. – Pakastehiiriä.
- Eiii! kiljahti Vivian. – Minulla on lemmikkihiiriä.
- Se tuntui minustakin ensin pahalta, Pilvi sanoi. – Mutta se on luontoa. Käärmeidenkin pitää syödä.
- Saanko pidellä sitä? Roni pyysi.

– En uskalla antaa Sykeröä vieraisiin käsiin,
ettei se vain hätäänny, Pilvi sanoi. – Mutta se jää
joksikin aikaa tänne luokkaan, joten voitte käy-
dä ihailemassa sitä.

LEMMIKIT

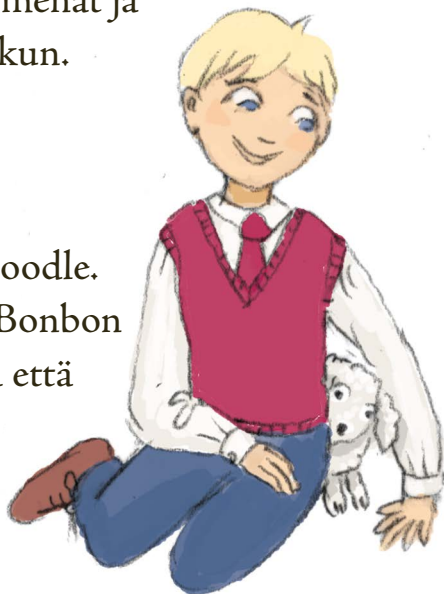
Seuraavaksi oppilaat saivat esitellä lemmikkejään.

– Benkku-kissani on hirmu villi. Se kiipeää salamana verhoa pitkin kattoon asti.

– Tässä on mun hoitohevonen, Kaneli. Eilen unohdin omenanpaloja takintaskuun ja sillä välin kun siivosin pahnoja, Kaneli oli rouskutellut omenat ja mun takin taskun.

– Bonbon on minilabradoodle. Ne ovat hyvin arvokkaita. Bonbon on hyvin herkkä eikä halua että vieraat silittää sitä.

PET AGENTS

LEMMIKKIFRENDIT

PIENET LEMMIKIT, SUURET SALAISUUDET!

”

– Tilttis. He katosivat kuin
bitti Saharaan, Ti-bot
tuuttasi kummissaan.

”

Lemmikkifrendien apua kaivataan jälleen, kun lemmikkipäivän jälkeen koulusta alkaa kadota tavaroita. Eikä siinä kaikki! Pian katoaa myös yksi lemmikeistä eikä toiselle löydy omistajaa. Jotain salaperäistä on tekeillä...

Lemmikkifrendit on kansainvälisesti suosittu Pet Agents -sarjan rinnakaissarja, jossa selviää, kuinka eläinrakas agenttiryhmä sai alkunsa. Sarjan seuraava osa HOG julkaistaan keväällä 2026.

www.tammi.fi

9 789520 467708

L84.2

ISBN 978-952-04-6770-8